

STVARANJE ZA 6 DANA

Stvaranje za 6 dana

Dan prvi

„U početku stvori Bog nebesa i zemlju. Zemlja je postala bezlična i prazna, i tama je bila nad spoljašnjošću bezdana, a duh Božji treperio je nad površinom voda. I Bog reče: ‘Neka bude svjetlost.’ I nastala je svjetlost. Bog je vidio da je svjetlost dobra, i Bog je razdvojio svjetlost od tame. Bog je svjetlost nazvao dan, a tamu je nazvao noć. I bilo je večer i bilo je jutro – dan jedan.“ (Postanje 1:1-5)

Hebrejski pojam „bara“ znači „stvoriti nešto što prije nije postojalo“. Tvorac se služio svojom stvaralačkom silom, i NE POSTOJI APSOLUTNO NIŠTA što On nije stvorio. „U početku bješe Riječ, i Riječ beše kod Boga, i Bog bješe Riječ... Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo.“ (Jovan 1:1-3)

Duh Božji je aktivna Božja stvaralačka sila i takođe Božja životodavna sila.

„Riječju Gospodnjom nebasa su stvorena, i duhom usta njegovih sva vojska njihova.“ (Psalam 33:6)

Bog stvara na samom početku PROSTOR – nebasa (hebr. šamajim, množina) i u prostoru Zemlju u osnovnom, bezličnom i praznom stanju. Ovaj redosled je jako bitno uočiti, jer obrnuto ne bi bilo moguće. Zemlja je, dakle prva pozicionirana u prostoru univerzuma, što takođe znači da Tvorac za nju ima najvažniju svrhu. „Nad prazninom on je sjever razastro, Zemlju je objesio ni na čem.“ (Knjiga o Jovu 26:7)

Planeta Zemlja je kompletna bila prekrivena dubokim vodama (Biblija koristi termin „bezdan“) na početku prvog dana Stvaranja i prekrivala je potpuna tama – nije postojalo nijedno nebesko tijelo koje bi davalo svjetlost Zemlji. Vodena masa izvjesno je bila od višestrukog značaja za stvaranje uslova za život na Zemlji.

Tvorac svojom Riječju – stvaralačkom silom – proizvodi svjetlost. Odvajanje svjetlosti od tame je prvi pokazatelj da je Zemlja okrugla i da rotira PROIZVODEĆI CIKLUS DAN-NOĆ. Taj obrazac – dan od 24 sata u smjeni noćnog i dnevnog ciklusa – kao što vidimo, ustanovljen je odmah na početku Stvaranja. Ne postoji nikakva opcija da se

radi o bilo kakvom drugom vremenskom periodu, jer na kraju svakog dana u izvještaju stoji „i bilo je večer i bilo je jutro, dan...“

Isto tako možemo zapaziti da se u izvještaju o Stvaranju daje perspektiva koja je razumljiva čovjeku kao POSMATRAČU SA ZEMLJE. U izvještaju o Stvaranju se ne navode precizni naučni podaci o mehanizmima stvaranja, niti mu je to cilj. Za povjerenje u Boga takvi detalji nijesu potrebni čovjeku: „*Vjerom shvatamo da su eoni uređeni prema Božjoj objavi, tako da ono što se opaža ne proističe iz pojav-noga.*“ (Jevrejima 11:3) Pisac ovdje ukazuje na neophodnost vjere da se pravilno shvati svijet u kojem živimo i da bez Božje objave nije moguća spoznaja istine samim posmatranjem onog što se vidi.

Dan drugi

„Zatim Bog reče: 'Neka bude nebeska sfera između voda i neka se razdvoje vode od voda.' Tada je Bog načinio nebesku sferu i razdvojio vode ispod atmosfere od voda iznad atmosfere. I bilo je tako. Bog je nebesku sferu nazvao nebesa. I bilo je večer i bilo je jutro – dan drugi.“ (Postanje 1:6-9)

Već drugog dana, Tvorac počinje da se bavi uređivanjem prvobitno stvorenog prostora i elemenata.

Hebrejski pojam „rakia“ uglavnom je preveden kao „nebeski svod“, što odgovara riječi „firmament“ u starim engleskim Biblijama. Pošto izraz „svod“ ostavlja pogrešan utisak na većinu čitalaca koji ga zamišljaju kao neku vrstu kupole, i koji jeste tehnički pogrešan, najprikladniji prevod je „sfera“. Najprije treba imati na umu da su stari prevodioci sa hebrejskog imali pogrešnu predstavu o modelu svijeta poznatu kao geocentrični sistem po kojem se u centru nalazi Zemlja dok ostala nebeska tijela kruže oko nje. Ovaj sistem svijeta razvili su starogrčki filozofi Aristotel i Ptolomej, a zahvaljujući crkvi održao se više od 15 vijekova. U svom Zborniku, Ptolomej je govorio je da su zvijezde „zakačene“ na nebeskom svodu, da se Zemlja nalazi u njenom centru, a da Sunce i planete (tzv. lualice) kruže oko Zemlje. Ovaj (pogrešan) pogled uočljiv je i u načinu na koji su se prevodioci Biblije odnosili prema „svodu“. Pažljiv čitalac će zapaziti da stari prevodi koriste predlog „na“ svodu (Postanje 1:15), umjesto predloga „u“ kako stoji u hebrejskom originalu. Očito je da su pod pojmom „svod“ podrazumijevali neku vrstu „kupole“, slično kao današnji ravnzemljaši, na

kojoj su „načičkana“ ostala nebeska tijela.

Stoga moramo otkriti šta zapravo stoji u originalu.

Postanje 1:6,7: „Zatim Bog reče: Neka bude nebeska sfera između voda i neka se razdvoje vode od voda. Tada je Bog načinio nebesku sferu i razdvojio vode ispod atmosfere od voda iznad atmosfere.“

Iz ovog teksta ne možemo izvlačiti druge zaključke osim da je Bog razdvojio vode koje su prekrivale kompletnu Zemlju od voda iznad Zemlje (tako još ne znamo šta je zapravo „svod“ ili „sfera“ – „rakia“ na hebrejskom). Ali da bi Zemlja bila potpuno pod vodom (kao što se desilo i kasnije prilikom globalnog Potopa) ona svakako mora biti onakva kakvu znamo da jeste, dakle okrugla, sa svim fizičkim zakonima koje danas poznajemo.

U jednoj od najboljih međurednih Biblija ISA naći ćete da je pojam „rakia“ preveden kao „atmosfera“ u svim slučajevima. Međutim, to nije sasvim tačno. Kako znamo? Pogledajmo sledeći stih:

Postanje 1:8: „Bog je NEBESKU SFERU NAZVAO NEBESA.“

Dakle, SFERA = NEBESA (rakia = šamajim). Jako je važno da zapazimo da su NEBESA u množini (šamajim na hebrejskom). Dakle, nije riječ samo o atmosferskom nebu koje okružuje našu planetu, već se RAKIA odnosi na sveukupni prostor, kako atmosferu tako i svemir. Takođe treba imati na umu da je Bog taj koji daje ovu definiciju. Drugim riječima, mogli su (i možda jesu) i stari Jevreji (pogrešno) vjerovati u „svod“ ali to NIJE DEFINICIJA koju je dao Bog u knjizi Postanja.

Iz izvještaja za četvrti dan Stvaranja ovo postaje sasvim očigledno:

Postanje 1:14-17: „Zatim Bog reče: Neka U NEBESKOJ SFERI budu izvori svjetlosti da dijele dan od noći, i da služe kao znakovi za posebna vremena, dane i godine. Neka svijetle U NEBESKOJ SFERI i obasjavaju zemlju. I bilo je tako. Bog je načinio dva velika izvora svjetlosti, veći da upravlja danom i manji da upravlja noći, a uz to i zvijezde. Tako ih je Bog postavio U NEBESKOJ SFERI da obasjavaju zemlju.“

Vidjeli smo da je „šamajim“ množina, tako da ako uzmemo u obzir razumijevanje apostola Pavla, „šamajim“ čine atmosfersko nebo, međuzvezdani svemirski prostor i „treće Nebo“ kao mjesto Božjeg prebivanja (vidi: 2. Korinćanima 12:2-4).

Logično je da se Božje prebivalište nalazi nezavisno od našeg univerzuma, jer je postojalo od vječnosti, PRIJE stvaranja našeg univerzuma i Zemlje koje, prema [biblijskoj hronologiji](#), datira prije nešto više od 6.000 godina. Vjerovatno najbolje objašnjenje o tome dao je poznati fizičar Robert Džentri koji smatra da Bog stvara univerzume sa određenim zakonima nebeske mehanike koje i mi dijelom poznajemo, a koji svi zajedno kruže oko Božjeg prestola (prebivališta). Drugi važan dokaz u ovom rezonovanju je to što u cijelom našem univerzumu (koliko je to nauci poznato) vlada Drugi zakon termodinamike kao posledica grijeha, i koji će biti na snazi sve do okončanja Plana spasenja. Jasno je da ovaj zakon ne vlada na „Trećem nebu“ niti u ostalim nepalim svjetovima, stvorenim prije Zemlje. Kako znamo da postoje druga inteligentna stvorena bića, osim čovjeka? Jer to stoji u Bibliji. U Knjizi o Jovu opisana je radost nebeskih bića prilikom Stvaranja Zemlje: „*Na čemu su uglavljena postolja njena, i ko joj je kamen ugaoni položio, dok su zvijezde jutarnje u veselju zajedno pjevale, i svi sinovi Božji klicali od radosti?*“ (Jov 38:6,7)

Atmosfera je bila neophodna za budući život na Zemlji, i u skladu sa znanjem koje nam je danas dostupno iz fizike i hemije, Tvorac je strukturirao elemente, razdvojivši vode u dva dijela: a) okeanske i podzemne vode; b) vode nad atmosferom.

Da nije riječ samo o atmosferskim vodama odnosno padavinama koje nastaju zbog kondenzovane i sublimirane vodene pare u vazduhu, ukazuju nekolike činjenice:

1) Do Potopa na Zemlji nije bilo atmosferskih padavina, vodena para se podizala sa zemlje i obezbjeđivala joj potrebnu vlažnost (vidi: Postanje 2:6).

2) Sveopšti potop prouzrokovan je obrušavanjem ogromnih količina vode iz atmosfere (koje očigledno nijesu mogle biti kondenzovane u atmosferi) i provalom podzemnih voda (vidi: Postanje 7:11). U ovom tekstu nalazimo podatak da su se „otvorile brane na nebesima“, što očito znači da je uklonjen mehanizam koji je omogućavao zadržavanje „vode iznad atmosfere“. Mi ne znamo u kojem agregatnom stanju je bila ta voda, ali vrlo je izvjesno da se nalazila u gornjim slojevima ili iznad atmosfere, u protivnom ne bi se mogla obrušiti na zemlju. Ovaj vodeni omotač takođe je imao funkciju održavanja atmosfere čistom, nalik uslovima u hiperbaričnoj komori, i sprječavao štetna

kosmička zračenja. Važno je uočiti, iako to nije tema ovog rada, da se sa progresijom grijeha uvećava prokletstvo kroz pokretanje i uvećavanje različitih mehanizama propadanja.

3) Prisustvo ovog vodenog omotača omogućavalo je efekat staklene bašte na Zemlji sa ujednačenom klimom, bez smjene godišnjih doba i ekstremnih klimatskih promjena kakve se bilježe tek poslije Potopa (vidi: Postanje 8:22). Takođe pojava duge kao novog i dotad neviđenog fenomena za čovjeka mogla je poslužiti kao znak saveza između Boga i ljudi da takvog sveopšteg potopa nikada više neće biti u budućnosti (vidi: Postanje 9:12-17).

4) Odnos vodenih i kopnenih površina se značajno promijenio na uštrb ovih drugih nakon Potopa (veliki dio vodene mase „zarobljen“ je u ledu na polovima).

Napokon, u zaključku drugog dana Stvaranja, možemo napomenuti da malu zbrku u razumijevanju hebrejskog pojma „rakia“ može činiti to što nema jasnog odvajanja između atmosferskog neba i svemirskog prostora ali, kao što je već rečeno, ova vizura je data iz ugla posmatrača sa Zemlje.

Dan treći

„Zatim Bog reče: ‘Neka se vode ispod nebesa sakupe na jedno mjesto i neka se pokaže kopno.’ I bilo je tako. Bog je kopno nazvao zemljom, a sakupljene vode nazvao je morima. I Bog je vidio da je to dobro. Zatim Bog reče: ‘Neka iz zemlje nikne trava, bilje koje nosi seme, plodno drveće koje po svojim vrstama na zemlji rađa plod u kome je njegovo sjeme.’ I bilo je tako. Zemlja je pustila iz sebe travu, bilje koje nosi sjeme po svojim vrstama i drveće koje rađa plod u kome je sjeme po njegovim vrstama. I Bog je vidio da je to dobro. I bilo je veče i bilo je jutro – dan treći.“ (Postanje 1:9-13)

Razdvajanje vodenih i kopnenih površina – konfiguracija tla – logičan je nastavak aktivnosti Tvorca na pripremi uslova za život. Adekvatnom konfiguracijom suve zemlje i velikih vodenih bazena napravljen je prvobitni odnos kopna i mora, uključujući i izvore slatke vode. To je bio preduslov za stvaranje kompletne vegetacije koja će koristiti tlo za dalji razvoj i održavanje života.

Trećeg dana Stvaranja po prvi put se pominje termin preveden kao „vrsta“, hebrejski „min“. Tačniji prevod bio bi „prototip“. Tvorac je

u genetsku strukturu svakog prototipa stavio veliku mogućnost varijacija u zavisnosti od sredine u kojoj žive, ali i granicu unutar vrste koju varijacije ne mogu da pređu. To važi kako za biljni tako i za životinjski svijet.

Ovaj stvaralački čin vrlo vjerovatno uključuje i podmorsku vegetaciju. Izvještaj ukazuje da je sve bilje stvoreno tog istog dana u svom potpuno funkcionalnom obliku, što potvrđuje i tekst sa dodatnim detaljima iz 2. glave Postanja: „Gospod Bog je zasadio vrt u Edenu, prema istoku, i tamo je smjestio čovjeka koga je oblikovao. Tako je Gospod Bog učinio da iz zemlje nikne raznovrsno drveće prijatno za gledanje i čiji je plod dobar za jelo, kao i drvo života usred vrta i drvo spoznanja dobra i zla.“ (Postanje 2:8,9) Ovaj tekst ukazuje da je i Edenski vrt, kao zasebna specijalno dizajnirana lokacija, vjerovatno bio pripremljen trećeg dana za čovjeka. Tvorac u svojoj ljubavi obezbjeđuje sve uslove za život svim svojim stvorenjima koja na taj način imaju mirno i prijatno iskustvo ulaska u život u za sve njih savršenom i adekvatnom ambijentu (za razliku od surovih trauma u nemogućim misijama „prelaznih formi“ i grčevite borbe za opstanak koju predlaže teorija evolucije).

Dan četvrti

„Zatim Bog reče: ‘Neka u nebeskoj sferi budu izvori svjetlosti da dijele dan od noći, i da služe kao znakovi za posebna vremena, dane i godine. Neka svijetle u nebeskoj sferi i obasjavaju zemlju.’ I bilo je tako. Bog je načinio dva velika izvora svjetlosti, veći da upravlja danom i manji da upravlja noći, a uz to i zvijezde. Tako ih je Bog postavio u nebeskoj sferi da obasjavaju zemlju, i da upravljaju danom i noći i da dijele svjetlost od tame. I Bog je vidio da je to dobro. I bilo je veče i bilo je jutro – dan četvrti.“ (Postanje 1:14-19)

„Jer on reče, i postade; on uredi, i pokaza se.“ (Psalam 33:9)

Opis dat za četvrti dan Stvaranja dokazuje da je „sfera“ naučno ispravan i prikladan izraz koji se ne odnosi samo na Zemljinu atmosferu nego i na dalji svemirski prostor. Zapazimo da izvještaj konstatuje da je Bog načinio Sunce, Mjesec i zvijezde U nebeskoj sferi (ne NA), dakle U PROSTORU“, što je naravno slučaj i sa Zemljom. Pravilo koje i ovdje uočavamo prilikom Stvaranja je da Tvorac ISTOG DANA čini elemente POTPUNO FUNKCIONALNIM KOJI ODMAH POČINJU DA

OSTVARUJU SVOJU SVRHU. Međutim, mi ne znamo da li je Bog prvog dana stvorio sva nebeska tijela u nefunkcionalnom stanju pa ih uredio četvrtog dana, što se čini vrlo vjerovatnom pretpostavkom, imajući u vidu ustrojstvo univerzuma. Očito je SVE stvoreno sa PRI-VIDNOM STAROŠĆU (POTPUNO FUNKCIONALNO), što kasnije, zbog pada u grijeh, zbog kršenja VIŠEG DUHOVNOG ZAKONA I PO-RETKA ŽIVOTA, te pokretanja mehanizama propadanja i destrukcije u kompletnoj tvorevini kao što je univerzalni Drugi zakon termodinamike, stvara problem oko datiranja i uopšte razumijevanja starosti Zemlje i materije. Da se nije dogodio Pad u grijeh i izazvao destruktivne procese, starenje i propadanje materije takođe se ne bi javljalo kao problem.

Zašto se u izvještaju pominju samo ova nebeska tijela? Razlog je to što imaju direktni uticaj na našu planetu koji je dvojak. Ona su: 1) izvori svjetlosti koja dopire do Zemlje i ima uticaj na zemlju i život na njoj; 2) regulatori ciklusa smjene dana i noći; 2) regulatori sistema računanja i određivanja vremena.

Pomenuta nebeska tijela klasirana su prema količini svjetlosti koju emituju ka Zemlji. Da bi smjena osvjetljenog (dnevnog) i tamnog (noćnog) područja na Zemlji bila moguća kakvu poznajemo i danas kroz ustanovljenu podjelu na 24 vremenske zone po vremenskim pojasima (zonama) širine 15° ($24 \times 15 = 360$ stepeni), jasno je da je naša planeta okrugla¹ i da rotira kao svako drugo nebesko tijelo.

Hronologija (grč. hronos = vrijeme i logos = nauka) je nauka koja se bavi vremenom i računanjem vremena. Teoretska (matematička, astronomska) hronologija bavi se osnovnim vremenskim mjernim jedinicama (dan, mjesec, godina), koje se izvode iz periodičnih kretanja nebeskih tijela, uglavnom Zemlje, Mjeseca i Sunca.

Osnovni elemenat u računanju vremena u svim kalendarima jeste dan. Dan je vrijeme koje protekne u jednoj rotaciji Zemlje oko njene ose.

Mjesec je Zemljin satelit koji, posmatran sa Zemlje, prolazi kroz

¹ Nebesko tijelo u obliku lopte pored brojnih vrlo praktičnih prednosti koje se uklapaju u zakone nebeske mehanike (rotacija, revolucija, gravitacija...) takođe ima i najveću prednost u veličini korisne površine. Racionalnost i Božja logika uočljive su u svemu stvorenom.

različite mijene koje ukupno čine period od mjesec dana. U astronomiji potrebno je da kretanje Mjeseca oko Zemlje dovedemo u vezu sa kretanjem Mjeseca i Zemlje oko Sunca. Da bi prošao kroz sve faze Mjesecu je potrebno 29 dana, 12 sati, 44 minuta i 2,78 sekundi, što se naziva sinodički mjesec. Siderički mjesec predstavlja vrijeme kruženja Mjeseca oko Zemlje s obzirom na zvijezde, a sinodički s obzirom na Sunce. Jedan mjesec predstavlja period od pojave jednog mladog Mjeseca do pojave drugog.

Zemlja se kreće oko Sunca od zapada ka istoku i treba joj 365 dana i šest sati da kompletira jednu revoluciju. Taj period nazivamo godinom. Putanja po kojoj Zemlja obilazi oko Sunca nije kompletno okrugla, tj. nije kružnica već ekliptika (elipsoidnog oblika). U odnosu na ravan ekliptike po kojoj se Zemlja okreće oko Sunca, osa po kojoj se Zemlja rotira je nagnuta i iznosi $66,5^\circ$. Pravac i ugao nagiba se ne mijenjaju tokom kretanja Zemlje oko Sunca. Sjeverni pol je uvijek okrenut prema zvijezdi Sjevernjači.

U toku godine mijenja se količina toplote koju dobijaju pojedini dijelovi Zemlje i tako dolazi do smjene godišnjih doba. U vrijeme ravnodnevica Sunce podjednako zagrijava i južnu i sjevernu hemisferu. Od 21. marta obdanica na sjevernoj polulopti postaje duža od noći i nastaje proljeće, a od 23. septembra postaje kraća i nastaje jesen. Od prolječne do jesenje ravnodnevica sunčevi zraci duže zagrijavaju mjesta na sjevernoj polulopti. Najveće zagrijavanje je 21. juna, tada je dugodnevica i od tada počinje ljeto. Od jesenje do prolječne ravnodnevica je kontra – Sunce manje zagrijava sjevernu hemisferu. Najmanje zagrijavanja imamo za kratkodnevicu 22. decembra kada počinje zima.

Broj dana i mjeseci u godini određen je kretanjem Zemlje i Mjeseca. Zemlja obiđe Sunce za 365 dana i šest sati, zbog toga jedna godina ima 365 dana, a svake četvrte godine dodajemo još jedan dan da nadoknadimo onih šest neuračunatih sati. Dodajemo ga u februaru, koji onda ima 29 umjesto 28 dana. Mjesec se u tom periodu od 365 dana okrene oko Zemlje 12 puta, odakle dobijamo 12 mjeseci u godini.

Tako računamo vrijeme po savremenom kalendaru. Kao što smo već uočili, svaki kalendar je manje ili više neprecizan zbog preciznih astronomskih zakonitosti koje se sasvim ne poklapaju sa računanjem

u danima i mjesecima. Sati, minuti i sekunde ne odgovaraju nijednom prirodnom ciklusu u danima, mjesecima i godini. Oni jednostavno predstavljaju podjelu dana.

U biblijska vremena korišćen je lunarni kalendar, jer logično, mjeseci su se računali opažanjem mladog Mjeseca. Pošto dani ostaju takvi kakvi jesu i ne može se prenositi dio dana u sledeći mjesec, mjeseci su stoga brojali puni iznos od 29 ili 30 dana. Jevrejski kalendar je lunisolarni kalendar, ili „fiksna lunarna godina“ koja se sastoji od 12 lunarnih mjeseci od 29 ili 30 dana, pri čemu se interkalarni lunarni mjesec (trinaesti) dodaje 7 puta u svakih 19 godina (svakih dvije ili tri godine), kako bi se 12 lunarnih mjeseci sinhronizovalo sa, nešto dužom, solarnom godinom. Istovremeno teče sedmični ciklus, što odgovara sedmodnevnom periodu Stvaranja iz Knjige Postanja, koji nema nikakve astronomske konotacije. Biblijski praznici sistematizovani su u 3. knjizi Mojsijevoj 23. glava.

Dan peti

„Zatim Bog reče: ‘Neka u vodama provrvi mnoštvo živih duša, i neka leteća stvorenja lete nad zemljom po nebeskoj sferi.’ Tada je Bog stvorio velike morske životinje i sve žive duše što se miču, koje su provrvele u vodama po svojim vrstama, i sva krilata stvorenja po svojim vrstama. I Bog je vidio da je to dobro. Tada ih je Bog blagoslovio riječima: ‘Budite plodni i množite se i napunite vode u morima, i neka se stvorenja koja lete namnože na zemlji.’ I bilo je večer i bilo je jutro – dan peti.“ (Postanje 1:20-23)

Vodena stvorenja svih vrsta uvedena su u život petog dana. Uslovi za život obezbijeđeni su im trećeg dana Stvaranja. Sva vodena stvorenja, sve „žive duše“, bila su vegetarijanci, kao što ćemo se uvjeriti nešto kasnije.

Sva leteća stvorenja, „žive duše“, takođe su bila vegetarijanci.

Po prvi put u izvještaju o Stvaranju susrećemo se sa terminom „živa duša“, za koji ćemo vidjeti da se odnosi na spoj tijela i daha odnosno duha života od Tvorca. Svim „živim dušama“ data je sposobnost dalje biološke reprodukcije, što znači da su stvorene kao odrasle funkcionalne jedinke po svojim vrstama.

Dan šesti

„Zatim Bog reče: ‘Neka zemlja pusti iz sebe žive duše po svojim vrstama, stoku, druge životinje što se miču i divlje životinje zemaljske po svojim vrstama.’ I bilo je tako. I Bog je načinio divlje životinje zemaljske po njihovim vrstama, stoku po njenim vrstama i sve druge životinje što se miču na zemlji po njihovim vrstama. I Bog je vidio da je to dobro.

Zatim Bog reče: ‘Hajde da načinimo čovjeka po svom obličju, sličnog nama, i neka vlada nad morskim ribama, nad stvorenjima koja lete po nebu, nad stokom, nad svom zemljom i nad svim drugim životinjama što se miču po zemlji.’ I Bog je stvorio čovjeka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je. Zatim ih je Bog blagoslovio i rekao im: ‘Rađajte se i množite se, napunite zemlju i vladajte njom, i budite gospodari nad morskim ribama i stvorenjima koja lete po nebu i nad svim stvorenjima što se miču po zemlji.’

Zatim Bog reče: ‘Evo, dajem vam sve bilje koje nosi sjeme po svoj zemlji, i sve drveće s plodovima u kojima je sjeme. Neka vam to bude za hranu. A svim divljim životinjama zemaljskim i svim stvorenjima koja lete po nebesima i svim živim dušama što se miču po zemlji dao sam za hranu svo zeleno bilje.’ I bilo je tako.

I Bog je pogledao sve što je načinio i bilo je veoma dobro. I bilo je veče i bilo je jutro – dan šesti.

Tako su bili dovršeni nebesa i zemlja i svi njihovi elementi.“
(Postanje 1:24-31 – 2:1)

Izveštaj šestog dana Staranja je najduži. Možemo ga podijeliti na dva segmenta: i) stvaranje životinja, i ii) stvaranje čovjeka.

Kopnene životinje u osnovi su podijeljene po svojim vrstama u tri grupe: a) životinje koje se kreću ili gamižu po zemlji ili male životinje; b) velike ili divlje životinje; i c) stoku ili domaće životinje. SVE životinje prvobitno su stvorene kao vegetarijanci (Postanje 1:30). SVE životinje takođe su „duše žive“ (vidi: Postanje 6:17).

Stvaranje čovjeka predstavlja krunu stvaranja. Zapazite da je SAMO ČOVJEK STVOREN PO BOŽJEM OBLIČJU. Božje obličje podrazumijeva sličnost Tvorcu u moralnom karakteru i slobodnoj volji (vidi: Postanje 2:15-17), kreativnosti, mentalnim i intelektualnim sposobnostima za upravu nad Zemljom i ostalim stvorenjima (Postanje 2:19,20), te napokon sličnost u izgledu.

Kako je čovjek stvoren?

„Gospod Bog je oblikovao čovjeka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovjek je postao živa duša.“ (1. Mojsijeva 2:7)

Po Bibliji čovjek je stvoren od dva sastavna elementa:

1) prah zemaljski i + 2) duh životni (hebr. „nišmat hajim“) = duša živa (hebr. „nefeš haja“)

Prah zemaljski = zemaljski elementi. 99% čovječijeg tijela čine vodonik, kiseonik, ugljenik i azot, a oko 1% svi ostali elementi. Valja zapaziti i činjenicu da je čovjek jedino biće direktno OBLIKOVANO od Boga, što znači da mu je posvećana posebna pažnja i ukazana posebna čast.

Udahnjivanjem duha života od Boga čovjek je postao „živa duša“. Dakle, duša je kompletni sklop živog bića, bilo čovjeka ili nekog drugog živog stvorenja, kao što smo se mogli uvjeriti iz izvještaja o Stvaranju.

Duh životni (hebr. nišmat ruah; grč. pneuma) nije neki svjesni element. U Bibliji stoji da i životinje imaju životni duh (nišmat hajim) (vidi: Postaje 7:14,15,21-23; Propovjednik 3:19).

To je iskra života koju je Bog pokrenuo u svim živim bićima, i u životinjama i u ljudima. To je životna sila, iskra života, to jest princip života koji Bog udahnuje stvorenju, nešto što ga čini živim.

„Duh Božji stvorio me je i dah Svemogućega dao mi je život.“ (Jov 33:4)

Čovjek je takođe stvoren da se hrani kao vegetarijanac (vidi: Postanje 1:29).

Bog je stvorio muškarca i ženu.

Pošto se u ovom aspektu stvaranja takođe naglašava Božje obličje, a o Bogu se govori u množini, to ukazuje da je zemaljska porodica stvorena po obličju nebeske Porodice. Biblija nam otkriva Oca i Sina kao nebesku Porodicu. Sin se u Svetom Pismu naziva „jedinorođenim“ i „prvorođenim“.

„On [Hrist] je slika nevidljivog Boga, prvorođeni prije svakog stvaranja. Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:15-17)

Sin potiče od Oca i dijeli sa Ocem istu prirodu, istu kakvoću, ali je bliži materijalnom i stvorenom kao posrednik u stvaranju. To istovremeno znači da je Sin Božji jedini mogući Iskupitelj od grijeha.

Kao što je Sin potekao od Oca, tako je i Eva potekla od Adamovog tijela:

„Gospod Bog je zatim rekao: ‘Nije dobro da čovjek bude sam. Načiniću mu pomoćnicu da ga dopunjuje.’ ... Gospod Bog pustio dubok san na čovjeka, i dok je čovjek spavao, uzeo mu je jedno rebro i zatim je to mjesto popunio mesom. Gospod Bog je od rebra koje je uzeo čovjeku načinio ženu i doveo je čovjeku. Tada je čovjek rekao: ‘Evo napokon kost od mojih kostiju. I meso od mog mesa. Neka se zove čovječica, jer je uzeta od čovjeka.’ Zato će čovjek ostaviti svog oca i svoju majku i prionuće uz svoju ženu i oni će postati jedno tijelo.“ (Postanje 2:18, 21-24)

Zemaljska porodica uspostavljena je po uzoru na nebesku i to je obrazac koji se trebao dalje ponavljati u osnivanju svih novih porodica. Djeca su dar i najveća radost koju generiše porodica, kao što za Boga i Sina Božjeg najveću radost čini stvaranje bića po Njihovom obličju.

Dakle, Bog je stvorio ljude kao polna bića, sa sposobnošću biološke reprodukcije. Rečeno im je da se „množe i napune zemlju“. Gdje bi ljudi živjeli nakon što napune ovu planetu u uslovima bez grijeha? Ogromni univerzum savršeno se uklapa u Božju prvobitnu namjeru prilikom stvaranja čovjeka. Da li logično vjerovati da bi Bog ukinuo biološku funkciju razmnožavanja nakon što bi ljudska populacija dostigla optimalan broj? Da li bi ukinuo porodicu kao osnovnu jedinku načinjenu na sliku Oca i Sina? Naprotiv, Tvorac je obezbijedio u početku čovjeku SVE USLOVE da može zauvijek da napreduje i da se množi i popunjava svemir!

Zbog svega toga na kraju šestog dana konstatovano je da je sve bilo VEOMA DOBRO.

Napokon, čovjeku odgovornom za Zemlju, sam Bog je dao primjer (Postanje 2:2,3) da odmara u sedmi dan – Subotu – kao uspomenu na Stvaranje, koji uput je takođe kasnije zapisan u Dekalogu. Dok je trajanje dana, mjeseca ili godine određeno astronomski, sedmica ne zavisi ni od jednog takvog parametra, već ciklus 6+1 postoji samo zbog Stvaranja i od Stvaranja.

